

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XLVIII. — Wydana i rozesłana dnia 21. lipca 1896.

Treść: (M 120—122.) 120. Ustawa o opodatkowaniu budynków według intraty czynszowej na podstawie wyjawów obejmujących dwa lata. — 121. Ustawa o rewizji katastru podatku gruntowego. — 122. Ustawa, którą przedłuża się czasowe zawieszenie postępowego podwyższania podatku czynszowego i pięcio-procentowego podatku od intraty czystej z budynków w mieście Tryeście i w okręgu Tryestu, ustawami z dnia 30. grudnia 1891 i z dnia 9. sierpnia 1892 zarządzone.

120.

Ustawa z dnia 12. lipca 1896,

o opodatkowaniu budynków według intraty czynszowej na podstawie wyjawów obejmujących dwa lata.

Za zgodą obu izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

W tych miejscach, w których według istniejących przepisów wszystkie budynki podlegają podatku czynszowemu, podatek ten, tudzież podatek pięcio procentowy od czystej intraty z budynków od podatku czasowo uwolnionych, wymierzany będzie począwszy od roku 1897, co dwa lata.

§. 2.

Za podstawę (skalę) do wymierzenia podatku na okres dwuletni a względnie na każdy z dwóch lat podatkowych, służyć ma średnia miara czynszów umówionych a względnie wartości czynszowych równoważnych z dwóch lat (czynszowych) okres podatkowy poprzedzający.

W tym celu wyjawy intraty czynszowej a względnie protokóły tabelaryczne, w których prze-

łożeni gmin zapisywać mają czynsze przez posiadaczy domów oznajmiane, podawać należy za te dwa lata tylko raz a to w roku okres podatkowy bezpośrednio poprzedzającym, t. j. po raz pierwszy w roku 1896 za lata czynszowe 1895 i 1896 w terminie przepisany.

§. 3.

Podawać należy intraty czynszowe z obu lat.

W takim jednak przypadku, jeżeli w drugim roku czynszowym intrata nie zmieniła się w porównaniu z pierwszym rokiem, wolno do wyjawu sporzązonego za jeden rok czynszowy, dodać formułę, którą posiadacz domu lub jego pełnomocnik ma podpisać, wyrażającą, że w obec niezmienionych stosunków najmu, wyjaw ten odnosi się do obu lat czynszowych.

Atoli, jeżeli zaszyły zmiany co do osób biorących w najem, takowe i w tym przypadku uwidocznić należy w odnośnych rubrykach wyjawu.

Oprócz imion i nazwisk najemców podawać należy w wyjawach także ich zatrudnienie (charakter).

§. 4.

Co do przedmiotów podatku czynszowego nowo powstających (nowo wybudowanych, przebudowanych, dobudowanych lub podwyższonych) wyjaw

intraty czynszowej podać należy pod groźbą ukara-
nia za zatajenie czynszu do Władzy I. instancy
wymiaru podatku, w przeciągu dni 14 po puszcze-
niu w najem lub objęciu we własne używanie.

Podstawę do wymierzenia podatku za czas od
rzeczonego terminu aż do najbliższego dwuletniego
okresu podatkowego stanowi czynsz za ten czas
(*pro rata temporis*) umówiony a względnie zrówno-
ważony. Na następny dwuletni okres podatkowy
obliczyć należy podług czynszu w poprzedzającym
okresie umówionego a względnie zrównoważonego,
ile wypada na dwulecie a następnie połowę tej
sumy wziąć za podstawę wymiaru na każdy z dwóch
lat okresu podatkowego.

§. 5.

Zmiany w intracie czynszowej (podwyższenia
lub zniżenia), jeśli zdarzą się w ciągu dwulecia pod-
atkowego, nie wywierają wpływu na sumę, wziętą
na przepis na ten okres, lecz uwzględnia się takowe
dopiero na następny okres podatkowy.

Pod względem postępowania z mieszkaniemi
próżno stojącemi, zatrzymuję moc swoją przepisy
istniejące.

§. 6.

Do budynków, które stosownie do §. 1, lit. b
ustawy z dnia 9. lutego 1882, Dz. u. p. Nr. 17,
tylko w tym razie podlegają podatkowi czynszowemu,
jeśli całkiem lub po części są przez puszczenie
w najem używane i których używanie takie jest
zwyczajnie tylko przemijające, nie stosują się po
stanowienia powyższe.

Gdyby jednak budynek taki wszedł w używa-
nie przez puszczenie trwale w najem, ustawa ninie-
jsza ma być do niego na żądanie posiadacza domu
stosowana.

§. 7.

W Dalmacyi opodatkowanie na podstawie wy-
jawów dwa lata obejmujących, nastąpić ma po-
czwarty dopiero od roku podatkowego 1901.

§. 8.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu
Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 12. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

121.

Ustawa z dnia 12. lipca 1896,

o rewizji katastru podatku gruntowego.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam
co następuje:

Artykuł I.

Pierwsza rewizja katastru podatku gruntowego,
mająca odbyć się stosownie do §. 41go ustawy
z dnia 24. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 88, wykonana
być ma na podstawie następujących postanowień.

I. Cel rewizji.

§. 1

Celem rewizji jest:

1. wywód i uwzględnienie zaszłych trwałych zmian w uprawie, licząc do nich i te, które nastąpiły w skutek połączenia gruntów (komasacyi);
2. uchylenie uderzających dysproporcji w stopech taryfowych czystej intraty dla poszczególnych dystryktów klasyfikacji i dla poszczególnych upraw w obrębie dystryktów klasyfikacji;
3. uchylenie omyłek lub grubych błędów w zaliczeniu do rozmaitych klas wydatności odnoszących rodzajów uprawy i uwzględnienie trwałych zmian w jakości ziemi, jeżeli z biegiem czasu zaszły a mianowicie:

a) co do poszczególnych parcel lub

b) co do całych łanów lub większych obszarów ziemi tej samej jakości.

II. Funkcjonariusze do wykonania rewizji.

- a) Pod względem trwałych zmian
w uprawie.

§. 2.

Wywód trwałych zmian w uprawie, które
zaszły, uwidocznianie ich w wypracowaniach kata-
stru podatku gruntowego i uwzględnianie przy bra-
niu podatku na przepis, uskuteczniają funkcjonary-
rusze, ustawami z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p.
Nr. 83 i 84, do utrzymywania w ewidencji katastru
podatku gruntowego ustanowieni.

b) Pod względem stóp taryfowych i zakłasowania.

§. 3.

Uchylenie oznaczonych w §. 1, punkt 2 i 3 dysproporcji, omyłek i błędów, tudzież uwzględnianie zmian usiłującą mą z urzędu komisya krajowa, która dla każdego kraju będzie ustanowiona.

Wyniki rewizji, przez komisę krajową usiłującej, rozpoznaje i ustala ostatecznie Komisya naczelną w Wiedniu.

1. Komisye krajowe.

§. 4.

Skład komisji krajowych urządzony jest ustawą z dnia 1. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 3.

2. Komisya naczelną.

§. 5.

Komisya naczelną w Wiedniu pod prezydencją Ministra skarbu lub jego zastępcy składa się z 48 członków i tyluż zastępców.

Z tych 48 członków i zastępców wybiera Izba panów Rady państwa 12 członków i 12 zastępców bez ograniczenia w wyborze. Izba deputowanych Rady państwa wybiera 24 członków i 24 zastępców w taki sposób, że na każdy z 24 okręgów w celu regulacji podatku gruntowego utworzonych, przypada po jednym członku i po jednym zastępcy z grona posiadaczy gruntów odnośnego okręgu.

Minister skarbu powołuje 12 członków i 12 zastępców.

Członkowie lub zastępcy komisji krajowych nie mogą być ani wybrani ani powołani na członków lub zastępców komisji naczelnej.

Referentowi, którego ustanawia Minister skarbu, jakoteż jego zastępcy, służy prawo głosowania tylko w tym przypadku, jeżeli zarazem jest członkiem lub pełni czynności zastępcy członka komisji.

§. 6.

Członkowie komisji naczelnej a względnie ich zastępcy, o ile pełnią czynności nie jako urzędnicy państwa, mają prawo do dyet po dziesięć złotych za dni rzeczywistego sprawowania obowiązków.

Nadto koszta podróży na przyjazd i na powrót będą im zwracane w kwocie 1 zł. 50 c. za każdy miarymetr odległości od miejsca stałego zamieszkania.

III. Postępowanie.

1. Co do trwałych zmian w uprawie.

§. 7.

Za podstawę do wywodu i uwzględnienia zaszych trwałych zmian w uprawie służą zapiski trwałych zmian w uprawie, utrzymywane w myśl §§. 7 i 38 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83, tudzież, według okoliczności, doniesienia posiadaczy gruntów, jakoteż materyaly dostarczone przez funkeyonaryuszów do łączenia gruntów (komasacyi), tyczące się rozkładu posiadłości grunowej po przeprowadzeniu postępowania komasacyjnego.

§. 8.

Trwałe zmiany uprawy uwzględniają się przy rozkładzie podatku gruntowego, począwszy od roku 1897.

O ileby jednak zmiana uprawy nie była jeszcze przez lat dziesięć wykonywana, a przy zastosowaniu stopy taryfowej czystej intraty ustanowionej dla klasy wydatności nowej uprawy, przypadał większy podatek niż przedtem, ten większy podatek będzie brany na przepis dopiero od jedenastego roku po dokonaniu zmiany w uprawie.

§. 9.

Począwszy od roku 1897, każdy posiadacz gruntu obowiązany jest o trwałych zmianach w uprawie, uczynionych aż do końca 1896 roku, a które nie zostały już przy rewizji uwzględnione, donieść aż do końca marca 1897; o tych zaś, które później zajdą, donosić ma w taki sam sposób, jak to jest przepisane w §. 16 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83 pod względem zmian w osobie posiadacza lub w przedmiocie podatku gruntowego, w przeciągu sześciu tygodni po uczynieniu zmiany w uprawie.

Urzędnik biura ewidencyjnego winien zmiany w uprawie zbadać na miejscu z przybraniem przełożonego gminy lub jego zastępcy (reprezentanta samostnego obszaru dworskiego), posiadaczy i dwóch biegłych mężów zaufanych z tej samej gminy, przez reprezentację gminy (wydział gminy) wyznaczonych.

Badanie ma na celu stwierdzenie rodzaju uprawy, do jakiej grunt został trwale przeznaczony i jego wydatności.

Przytem należy mieć odpowiednio na względzie szczególne potrzebne do ustanowienia klas wydatności, zawarte w wypracowaniach katastru podatku gruntowego odnośnej gminy a w szczególności w wykazie gruntów typowych i w protokole klasyfikacji.

Zbadane stosunki rzeczywiste winien urzędnik biura ewidencyjnego przedstawić w arkuszu oznajmień, który w myśl §. 16 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83 i przepisu wykonawczego do tej ustawy z dnia 11. czerwca 1883, Dz. u. p. Nr. 91, ma być wygotowany i arkusz ten dać wszystkim obecnym do podpisania.

Różnice w zdaniach, gdyby się zdarzyły, zapisać także należy w arkuszu oznajmień.

Na podstawie wyniku badania, urzędnik biura ewidencyjnego winien zarządzić uwzględnienie zmiany uprawy, począwszy od roku, który po jej uczynieniu nastąpi albo, jeżeli się ziszcza warunek do udzielenia dziesięcioletniego dobrodziejstwa, począwszy od jedenastego roku, tudzież uwiadomienie posiadacza gruntu, z pozostawieniem 30-dniowego terminu na wypadek, gdyby chciał wnieść rekurs.

Rekursy takie rozstrzyga ostatecznie Władza skarbową krajową po zasięgnięciu opinii dwóch biegłych, których mianuje powołana główna instytucja rolnicza krajowa.

Niedotrzymanie terminów w ustępie 1 oznaczonych ma taki skutek szkodliwy, że jeżeli zmiana uprawy sprowadza zmniejszenie podatku, zmniejszenie to następuje dopiero od roku, który nastąpi po doniesieniu albo po stwierdzeniu z urzędu dokonanem, jeżeli zaś zmiana w uprawie sprowadza powyższenie podatku, nie udziela się rzeczonego dziesięcioletniego dobrodziejstwa. Postanowieniami niniejszymi uchylają się §§. 21, 28, 29, tudzież 7 i 38 ustawy z dnia 23. maja 1883, Dz. u. p. Nr. 83, ten ostatni o tyle, o ile odnosi się do trwałych zmian w uprawie, tudzież artykuł II ustawy z dnia 28. marca 1880, Dz. u. p. Nr. 34, o ileby sprzeciwiał się wykonaniu powyższego postanowienia.

§. 10.

Postanowienia powyższe nie stosują się do tych zmian w uprawie, które uczynione zostały z powodu ukazania się mszycy winnej, z którym przeto postąpić należy według ustawy z dnia 27. czerwca 1885, Dz. u. p. Nr. 3 z r. 1886.

Uwzględnienie zmiany w uprawie zawiesza się także w tym razie, gdy na gruncie leśnym przestano hodować drzewo bez uzyskania pozwolenia, które

do tej zmiany w uprawie jest potrzebne stosownie do §. 2go ustawy leśnej z dnia 3. grudnia 1852, Dz. u. p. Nr. 250.

Urzędnik biura ewidencyjnego obowiązany jest uwiadomić Władzę polityczną pierwszej instancji o każdym dostrzeżeniu wykroczenia tego rodzaju przeciwko ustawie leśnej.

Władza polityczna pierwszej instancji uwiadomiać ma urzędnika biura ewidencyjnego, czy zarządzone zostało zalesienie napowrót, czyli też zezwolono dopiero teraz na zmianę uprawy.

W tym ostatnim przypadku zmianę w uprawie uwzględnić należy od roku, który po jej uczynieniu nastąpił; nie ma jednak miejsca dobrodziejstwo pozostawienia na lat dziesięć przy mniejszym podatku.

§. 11.

Parcele zapisane w katastrze podatku gruntowego jako lasy, które atoli w poprzedzającym wypracowaniem podatku gruntowego były zaliczone do uprawy innego rodzaju, przenieść należy na żądanie posiadaczy, jeżeli takowe podane będzie aż do końca czerwca 1897 do tego innego rodzaju uprawy, do którego rzeczywiście należą i przeważnie są używane i nie potrzeba do tego pozwolenia w myśl §. 2go ustawy leśnej z dnia 3. grudnia 1852, Dz. u. p. Nr. 250, ani też wyraźnego urzędowego odwołania poleceń zalesienia, jeżeli były dane.

Postanowienie to nie stosuje się do tych parcel, co do których na zasadzie osobnych ustaw o zalesieniu dla Dalmacji, Tryestu, Gorycy, Gradyski, Istry i Krainy istniejących lub na zasadzie ustawy z dnia 30. czerwca 1884, Dz. u. p. Nr. 117 o urzędzeniach do nieszkodliwego odprowadzania wód górskich zostało uznane, że mają być utrzymane jako grunt leśny; lub które na zasadzie §. 19go ustawy leśnej z dnia 3. grudnia 1852, Dz. u. p. Nr. 250, zostały zamknięte przepisem nakazującym użytkowanie ich sposobem leśniczym.

Pod względem udowodniania, że do żadanego przez posiadacza gruntu zapisania innego rodzaju uprawy, niema przeszkody w myśl poprzedzającego ustępu, wydać należy przepisy szczegółowe drogą rozporządzenia.

2. W komisach krajowych.

§. 12.

Komisja krajowa jest w komplecie do wydania uchwały potrzebnym, jeżeli oprócz przewodniczącego obecna jest najmniej połowa członków lub powołanych zastępów.

Gdyby jednak na wyznaczone posiedzenie nie przybyła potrzebna do wydania uchwały ilość członków lub zastępów, komisja krajowa ma prawo wydania uchwały na najbliższem posiedzeniu bez względu na ilość obecnych członków lub zastępów.

Komisja krajowa uchwała dla siebie porządek czynności jakież podział czynności i wolno jej wysyłać w razie potrzeby delegatów ze swego grona, celem wykonania badań na miejscu, tudzież tworzyć podkomitety do obrady przygotowawczej.

W krajach, w których istnieje kilka okręgów, podkomitety takie tworzyć należy koniecznie, do takowych zaś należeć mają członkowie lub zastępcy dla tych okręgów wybrani i powołani.

Postanowienie artykułu III. ustawy z dnia 1. stycznia 1895, Dz. u. p. Nr. 3, stosuje się w podobny sposób do podróży rzeczonych delegatów.

§. 13.

Stosownie do celu rewizji w §. 1 wytkniętego, komisja krajowa ma całkiem zaniechać ponowienia postępowania (szacunkowego i klasyfikacyjnego), którego trzymano się według ustawy z dnia 24. maja 1869, Dz. u. p. Nr. 88, dla ustanowienia stóp taryfowych i dla indywidualnego zaklasyfikowania parcel. Ma ona zająć się głównie rozpoznaniem i uchyleniem powstałych z biegiem czasu a względnie istniejących i w obec rzeczywistych stosunków intraty, uderzających niejednostajności w opodatkowaniu poszczególnych okręgów klasyfikacy i względnie poszczególnych parcel, całych łanów lub większych obszarów ziemi, jednak bez względu na ulepszenia zaprowadzone wprawdzie, lecz z zatrzymaniem rodzaju uprawy.

Komisja krajowa ma więc gruntownie rozważyć, czy stosunki produkcji i gospodarki w poszczególnych dystryktach klasyfikacy odnośnego kraju, w skutek trwałego działania pewnych czynników, osobliwie w odnośnych dystryktach doznają tak znacznej zmiany, że zatrzymanie stóp taryfowych czystej intraty, ustanowionych swego czasu dla różnych klas wydatności poszczególnych rodzajów uprawy sprowadzałoby oczywistą niejednostajność co do postępowania w poszczególnych dystryktach.

O ileby taka oczywista niejednostajność w poszczególnych przypadkach wynikała z grubych wad lub dysproporcji w istniejących stopach taryfowych,

wych, komisja krajowa winna także te przypadki wziąć pod uwagę.

Komisja krajowa ma zatem stwierdzić, dla których dystryktów klasyfikacy a względnie dla których rodzajów uprawy i klas wydatności, tudzież w jakiej mierze uznaje potrzebę zmiany istniejących stóp taryfowych, a mianowicie podwyższenia lub zmniejszenia takowych.

Jeżeli w tym względzie okaże się, że ósm klas wydatności nie wystarczają do uwzględnienia różnic intratności tego samego dystryktu, komisja krajowa może także uchwalić powiększenie ilości klas wydatności, i ustanowić stopy taryfowe, które do nich mają być stosowane.

§. 14.

Zmiany w istniejących pozycjach taryfowych, przez komisję krajową uchwalone, ogłosić należy w urzędowych gazetach krajowych.

Gminy, obszary dworskie ze związku gminy wyłączone, i ci posiadacze gruntów, którzy opłacają najmniej szóstą część całego podatku gruntowego gminy, nakoniec referent komisji krajowej mogą w przeciągu sześciu tygodni od dnia ogłoszenia tych uchwał, podać zarzuty swoje przeciwko tymże na piśmie do komisji krajowej.

§. 15.

W celu uchylenia omyłek lub grubych błędów w zaliczeniu poszczególnych parcel do rozmaitych klas wydatności odnośnej uprawy udzielone będą komisjom krajowym wyniki badań wykonanych z urzędu przez urzędników biura ewidencyjnego katastru podatku gruntowego, co do których komisja krajowa orzec ma stanowczo.

Komisja krajowa wziąć ma także pod uwagę uwiadomienia o omyłkach lub błędach, jakieby otrzymała od innych korporacji, np. od Wydziału krajowego, od reprezentacji gminnych, towarzystw rolniczych itp.

Uchylenie omyłek lub grubych błędów w zaklasyfikowaniu całych łanów lub większych obszarów ziemi jednakowej jakości, tudzież uwzględnienie trwałych zmian w jakości ziemi z biegiem czasu zaszych, może być osiągnięte bądź przez zaliczenie do innej klasy wydatności bądź drogą pomnożenia klas wydatności, do czego komisja jest upoważniona.

§. 16.

Wyniki uchwał komisyj krajowej uwidocznić mają urzędnicy biura ewidencyjnego w zestawieniach klas i przeglądach powiatowych nowo sporządzić się mających, poczem komisja krajowa posłać ma Ministrowi skarbu wszystkie wypracowania i protokoły posiedzeń z opinią co do nadeszłych zarzutów przeciw zmianom taryfy a Minister skarbu zarządza prace przygotowawcze, jakie będą potrzebne, ażeby Komisja naczelną mogła czynności swoje rozpoczęć.

§. 17.

Komisje krajowe rozpocząć mają swoje czynności w ciągu 1896 roku i skończyć takowe najpóźniej w przeciągu sześciu miesięcy.

Po upływie terminu do wnoszenia zarzutów nastąpić ma wydanie opinii i przesłanie wypracowań najpóźniej w przeciągu miesiąca.

3. W komisji naczelnej.

§. 18.

Komisja naczelną jest w komplecie do wydania uchwały potrzebnym, jeżeli oprócz przewodniczącego obecna jest najmniej połowa członków lub powołanych następców.

§. 19.

Komisja naczelną winna zbadać dokładnie uchwały i opinie komisji krajowych i z przestrzeganiem zasad w §. 13 i 15 wypowiedzianych zwracać głównie uwagę na to, żeby z uwzględnieniem rozmaitych stosunków produkcji, gospodarki i innych postępowano co do wszystkich krajów, ile możliwości jak najjednostajniej.

Jeżeli przy rozstrząsaniu uchwał i opinii komisji krajowych nastączę się istotne wątpliwości, Komisja naczelną ma prawo zarządzić za pośrednictwem Ministra skarbu dalsze badania co do stosunków stanowczych do ocenienia i poczynić sprostowania stosownie do wyniku tych badań potrzebne, zasięgnawszy wprzód opinii odnośnych komisji krajowych.

Co się tyczy zniżenia taryf czystej intraty przez komisje krajowe uchwalonego, Komisja naczelną ma jako cyfrę maksymalną zniżenia głównej

sumy czystej intrały utrzymać ową sumę, która przy procencie podatkowym $22\frac{7}{10}$ odpowiada kwocie podatku gruntowego półtrzecia miliona złotych.

Sumy czystej intraty przypadające obecnie na poszczególne kraje i okręgi nie mogą być podwyższone.

§. 20.

Komisja naczelną ma czynności swoje rozpoczęć w ciągu roku 1897 a skończyć w przeciągu trzech miesięcy.

IV. Uwiodcznienie wyników rewizyi.

§. 21.

Minister skarbu zarządza uwiodcznianie wyników rewizyi w protokołach parcel, zestawieniach klas, przeglądach powiatowych i głównych, jakotęż w arkuszach posiadania.

Rozkład podatku gruntowego według wyników rewizyi nastąpić ma od roku 1897.

Począwszy od tego terminu, suma główna podatku gruntowego, zatrzymać się mająca aż do tego czasu w wymiarze ustawą z dnia 7. czerwca 1881, Dz. u. p. Nr. 49 ustanowionym, zmniejszona będzie o $2\frac{1}{2}$ miliona złotych z zastrzeżeniem dalszych 10cio- a względnie 15-procentowych odpuszczeń, jakie nastąpią według ustawy o podatkach osobistych bezpośrednich.

§. 22.

We wszystkich wypracowaniach katastru podatku gruntowego wprowadzone być mają w zastosowanie od początku 1898 roku metryczne miary powierzchni.

Artykuł II.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia ogłoszenia, poruczam Memu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 12. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

122.**Ustawa z dnia 12. lipca 1896,**

która przedłuża się czasowe zawieszenie postępowego podwyższania podatku czynszowego i pięcio-procentowego podatku od intraty czystej z budynków w mieście Tryeście i w okręgu Tryestu, ustawami z dnia 30. grudnia 1891, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1892 i z dnia 9. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 139, zarządzone.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Ze zmianą ustaw z dnia 30. grudnia 1891, Dz. u. p. Nr. 2 z r. 1892 i z dnia 9. sierpnia 1892, Dz. u. p. Nr. 139, rozporządza się, że postępowe podwyższanie podatku czynszowego i pięcio-procentowego podatku od intraty czystej z budynków

w mieście Tryeście i w okręgu Tryestu rozpocząć się ma na nowo dopiero od roku 1900 i że przeto brać należy na przepis i ściągać podatek za rok 1900 w ilości 85 procentów, za rok 1901 w ilości 90 procentów, za rok 1902 w ilości 95 procentów, począwszy zaś od roku 1903 w pełnej kwocie należytości podatkowej przypadającej według ustawy.

§. 2.

Ustawa niniejsza nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1896.

§. 3.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Mojemu Ministrowi skarbu.

Ischl, dnia 12. lipca 1896.

Franciszek Józef r. w.

Badeni r. w.

Biliński r. w.

